

AZ UTOLSÓ ÚTSZAKASZ

Guti Tünde

AZ UTOLSÓ ÚTSZAKASZ

Kietlen pusztaságban járok, az oázisok már messze elmaradtak mögöttem.

Az erdő, dús lombjával és tömény illatával elevenen él még bennem, vidám hangjait hallani vélem néha. Mielőtt elhagytam, az utolsó lélegzetvétellel alaposan teleszívтам a tüdőmet, pont úgy, mint a magasba törő sziklák tetején, közel a szikrázó, kék éghez, ahol kristálytisztá hegyi levegővel töltöttem fel.

Most kemény göröngyök törik kérgesre lábamat, forró, száraz napsugarak cserzik arcomat. Szomjúságtól tikkadtan vonszolom magam tovább, mert tudom, hogy ott a távolban frissítő, élő víz vár rám, és ölelésre tárt karokkal fürkészi Atyám a látóhatárt, vajon jövök-e már. Egész úton erre a nagy találkozásra vágytam!

Társaim közül többen már megérkeztek, és boldogan pihennek a nyugalom házában, igaz Barátunk és Testvérünk, a Szent Fiú társaságában. Ez az igazi otthonom, Immánuel örök, szeretetteljes jelenlétében. Ide tartunk az elhívottakkal.

Mindannyian ugyanarra keskeny ösvényre léptünk rá, amikor hátat fordítottunk a hivalkodás, csábítás hamis csillogásának, elhajolva a büszke, hazug világtól. Egyikünk-másikunk hamarabb került olyan helyzetbe, ahol ádáz harcokat kellett vívni ősi ellenségünkkel, mert folyamatosan gátol, akadályoz a jó véghezvitelében, és mindent elkövet, hogy eltérítsen az egyetlen helyes útról, megghiúsítva ezzel a TERVET.

De bennünk él a csodálatos Szellem, itt lobog a szívünkben, és soha nem szûnik meg bátorítani, tanácsolni, kedvesen eszünkbe juttatja a kapott ígéreteket. Ezek a szavak mécsesként világítják meg ösvényünket a sötétben.

Most is erre az örökségre emlékezem, ahogy kiszáradt torokkal és reszkető térdekkel lépkedek előre. Bevallom, nagyon elfáradtam; Könnytelen szememet behunyam, mert kétségek kezdenek gyötörni azok miatt, akikkel együtt indultunk. Karóltva törtünk előre kezdetben, bátran és szenvedélyesen, nem is vesztettünk el senkit.

Miért is kellett később vitáznunk, gyanakodnunk? Elengedtük egymás kezét; és a széthúzás okozta megbántódások töviseként fúródtak belénk, hátráltatva előrehaladásunkat.

Máskor meg végeláthatatlan útvesztőkbe, veszélyes labirintusokba keveredtünk önfejűségünk, vagy a magunk alkotta szabályok és törvények miatt. Így utólag átértékelve; az örökkévalóság a majdani megjutalmazás fényében; milyen ostobán viselkedtünk!

Eltöprengve hibáinkon, a kétségbeesés kezd fojtogatni. De ekkor a szabadság madara ezüstös szárnyakkal elrepül felettem, és szépséges dalba kezd. Ahogy nézem bágyadtan légies mozdulatait, az eddig csupán lelkemben lebegő cél felsejlik halványan a horizonton.

Szívemet remegő öröm járja át, a szorongás kötelei leoldódnak. Új erőre kapok és futásnak eredek. Láthatatlan széllel emeli lábaimat a Remény. Könnyûnek érzem magam, és egyre csak hullanak le rólam a hosszú vándorlás terhei.

A minduntalan nyomomban járó, félelmetes orozslán üvöltése riadt nyüszítésbe halkul.

Hazaértem!

Már hallom a szentek dicsőítését, és igen; ott áll Atyám kitárt karokkal, mellette a Fiú, szivárvány ragyogásban, tekintetében tûzláng, és végre belevethetem magam ebbe a biztonságot nyújtó ölelésbe.

Itthon vagyok!

A Békesség Fejedelmének országában, ahol nincs több könny, fájdalom, csak boldog éneklés, végtelen nyugalom, és soha nem tudom megunni, hogy újra és újra elismételjem:

ÞSzent, szent, szent az Úr!

Egyedül Övé a hatalom és a dicsőség!”

2011. febr. 21.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu